

EURÓPAI PARLAMENT

2009 - 2014

Plenárisülés-dokumentum

A7-0205/2011

31.5.2011

JELENTÉS

az EU fejlesztéspolitikájának hathatósabbá tételéről
(2011/2047(INI))

Fejlesztési Bizottság

Előadó: Filip Kaczmarek

RR\869025HU.doc

PE460.696v03-00

HU

Egyesülve a sokféleségben

HU

TARTALOM

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	18
A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE.....	25

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

az EU fejlesztéspolitikájának hathatósabbá tételéről (2011/2047(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 208. cikkére, amely kimondja, hogy „az Unió fejlesztési együttműködési politikája elsődleges célként a szegénység mérséklésére, idővel pedig annak felszámolására irányul. Az Unió azon politikáinak végrehajtásakor, amelyek hatással lehetnek a fejlődő országokra, figyelembe veszi a fejlesztési együttműködés célkitűzéseit.”
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezetének 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára,
- tekintettel a 2002. március 18. és 22. között a mexikói Monterreyben megrendezett nemzetközi fejlesztésfinanszírozási konferencián elfogadott monterreyi konszenzusra,
- tekintettel a fejlesztési politikára vonatkozó európai konszenzusra¹,
- tekintettel a nemek közötti egyenlőségre és a fejlesztési együttműködésben a nők szerepének erősítésére irányuló, a 2010–2015 közötti időszakra vonatkozó uniós cselekvési tervről szóló bizottsági munkadokumentumra (SEC(2010) 0265) és a millenniumi fejlesztési célokról szóló, 2010. június 14-i tanácsi következtetésekre, amelyekben támogatják az említett uniós cselekvési tervet,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre² (a továbbiakban: fejlesztési együttműködési eszköz (DCI)),
- tekintettel az Európai Uniónak a fejlesztési politika terén való komplementaritásra és munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexére³,
- tekintettel a segítségnyújtás hatékonyságáról szóló párizsi nyilatkozatra és az accrai cselekvési programra,
- tekintettel az ENSZ vezetőinek koordinációs testülete (CEB) által 2009 áprilisában elindított, szociális védelmi minimumra vonatkozó kezdeményezésre,
- tekintettel a „Szociális védelem az inkluzív fejlesztés szolgálatában” című, 2010. december 7-i európai fejlesztési jelentésre,
- tekintettel az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendjére és az ILO globális foglalkoztatásról szóló paktumára, amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Konferencián

¹ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

² HL L 378., 2006.12.27., 41. o.

³ 9558/07. számú, 2007. május 15-i tanácsi következtetések

globális konszenzussal fogadtak el 2009. június 19-én,

- tekintettel Olivier De Schutter, az ENSZ élelemhez való joggal foglalkozó külömbizottjának „Agroökológia és az élelemhez való jog” című jelentésére, amelyet 2011. március 8-án az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 16. ülésén ismertettek [A/HRC/16/49],
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Élelmezésügyi és Mezőgazdasági Szervezetének „The State of Food and Agriculture 2010-2011; Women in Agriculture – Closing the gender gap for development” című jelentésére, Róma 2011,
 - tekintettel az Európai Bizottság által 2010 márciusában indított, „Strukturált párbeszéd a hatékony fejlesztési partnerségért” című kezdeményezésre, amelynek célja, hogy azonosítsa azokat a gyakorlati eszközöket, amelyek révén javítható az európai együttműködésbe bevont civil társadalmi szervezetek és a helyi hatóságok hatékonysága,
 - tekintettel a Bizottságnak „Az EU fejlesztéspolitikája az inkluzív növekedés és a fenntartható fejlődés támogatására: Az EU fejlesztéspolitikájának hathatósabbá tétele” című, 2010. november 10-i zöld könyvére (COM(2010/0629)),
 - tekintettel a harmadik országoknak nyújtott uniós költségvetés-támogatás jövőjéről szóló, 2010. október 19-i bizottsági zöld könyvre,
 - tekintettel a mindenki számára biztosítandó tisztességes munka ösztönzéséről szóló, 2007. május 23-i¹, a millenniumi fejlesztési célokat szolgáló szerződésekről szóló, 2009. március 24-i², a pénzügyi és gazdasági világválságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre gyakorolt hatásairól szóló, 2010. március 25-i³, a Szubszaharai Afrika országainak egészségügyi ellátórendszereiről és a globális egészségügyről szóló, 2010. október 7-i⁴, „A millenniumi fejlesztési célok elérése felé tett előrehaladásról: a 2010. szeptemberi magas szintű ENSZ-találkozót előkészítő félidős értékelés” című, 2010. június 15-i⁵, valamint a cancéni éghajlat-változási konferenciáról (COP16) szóló, 2010. november 25-i⁶ és az „Adók és a fejlesztés – Együttműködés a fejlődő országokkal a jó adóügyi kormányzás előmozdítása terén” című, 2011. március 8-i⁷ állásfoglalásaira,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A7-0205/2011),
- A. mivel a szegénység mérséklése és felszámolása az EU Lisszaboni Szerződésben meghatározott, elsődleges fejlesztéspolitikai célja,

¹ HL C 102 E, 2008.4.24, 321. o.

² HL C 117 E, 2010.5.6, 15. o.

³ HL C 004 E, 2011.1.7, 34. o.

⁴ Elfogadott szövegek, P7_TA-PROV(2010)0355.

⁵ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0210.

⁶ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0442.

⁷ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0082.

- B. mivel a fejlesztéspolitikára vonatkozó európai konszenzus megerősíti az EU elkötelezettségét a szegénység felszámolása és a millenniumi fejlesztési célok elérése iránt, valamint az olyan elvek mellett, mint például a felelősségvállalás és a partnerség, a segélyhatékonyság és a politikák fejlesztési célú koherenciája, amelyek továbbra is kritikus jelentőséggel bírnak, és vezérelniük kell az uniós fejlesztési segély hatásának növelésére irányuló erőfeszítéseket,
- C. mivel a szegénység több – nemcsak gazdasági, hanem emberi, szociális és kulturális, politikai, védelmi, nemi és környezeti – dimenzióval is rendelkezik, amelyekkel az uniós fejlesztési politikának foglalkoznia kell,
- D. mivel a szegénység csökkentéséhez és a fenntartható fejlődéshez elengedhetetlen a nemek közötti egyenlőség, a nők politikai és gazdasági szerepvállalásának erősítése, valamint a nők emberi jogainak érvényesítése,

Hathatós fejlesztéspolitika

1. üdvözli a Bizottság és a tagállamok közötti jobb koordináció elérése érdekében az európai országstratégiai dokumentumok kidolgozására irányuló erőfeszítéseket; hangsúlyozza, hogy a programozási folyamatnak biztosítania kell a segélyhatékonysági menetrend végrehajtását és a Lisszaboni Szerződés 290. cikkében foglaltaknak megfelelően a Parlament demokratikus ellenőrzéshez való jogának tiszteletben tartását;
2. ismételten szorgalmazza, hogy az EFA-t vonják be az EU költségvetésébe, ami egy fontos lépés lenne a különböző uniós támogatási eszközök koordinálásának javítása terén; kitarthat emellett, hogy ez nem vezethet sem a jövőbeni fejlesztési együttműködési eszközök, sem pedig az EFA finanszírozásának csökkentéséhez (a jelenlegi szintekhez képest);
3. hangsúlyozza, hogy az uniós támogatás hatásainak növelésében nagy előrelépéseket lehetne elérni a fejlesztési fellépéseket – mint például a szegénység felszámolására irányuló uniós támogatásokat, a politikák fejlesztési célú koherenciáját, valamint a segélyhatékonysággal kapcsolatos párizsi és accrai kötelezettségvállalásokat – már most is vezérlő alapelvek teljes körű végrehajtásával; ezért felszólítja a Bizottságot, hogy ezekben a kérdésekben játsszon vezető szerepet a segélyhatékonysággal foglalkozó, 2011. évi busani magas szintű fórumon, valamint biztosítsa, hogy ez a meghatározó folyamat továbbra is a segélyhatékonyság 2015-ig fennálló keretrendszerével összefüggésben korábban meghatározott célkitűzéseket kövesse;
4. úgy véli, hogy az Európai Unió által finanszírozott projekteket és politikákat rendszeresen értékelni kell a leghatékonyabb fejlesztési tevékenységek meghatározása érdekében; ezért felszólítja a Bizottságot, hogy fogalmazzon meg egyértelmű kritériumokon és mutatókon alapuló, átfogó értékelési politikát; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy a hathatós politikára irányuló törekvés nem vezethet az elért eredmények tisztán mennyiségi és rövid távú értékelésének előnyben részesítéséhez;
5. úgy véli, hogy az MFC-szerződések pozitív példaként szolgálnak a tervezhető és eredményeken alapuló segélyek tekintetében, amelyeket a Bizottságnak és a tagállamoknak tovább kell fejleszteniük;

6. emlékeztet fejlesztéspolitikával kapcsolatos konszenzusra hivatkozva, hogy a felelős részvételen alapuló kormányzás a fejlődést elősegítő alapvető tényező; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy kövessék nyomon a fejlődő országok kormányzási gyakorlatait – köztük a korrupció elleni küzdelmet, a közpénzekkel való gazdálkodás javítását, az átláthatóság fokozását és az emberi jogok támogatását –, és arról számoljanak be; támogatja a Bizottság arra irányuló javaslatait, hogy a kedvezményezett országokban fokozzák a felelősségteljes kormányzás előmozdítását és a korrupció elleni küzdelmet; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a politikai reformok ösztönzésére nyújtott segélyekhez kapcsolódó mechanizmusoknak átláthatónak kell lenniük, különös hangsúlyt kell helyezniük a demokráciára és az emberi jogokra, és be kell vonniuk a fejlesztésben érdekelt nemzeti szereplőket is;
7. hangsúlyozza, hogy a demokratikus felelősségvállalás elvével összhangban támogatni kell a parlamenteknek, a helyi és regionális hatóságoknak, a civil társadalomnak és az egyéb érdekelt feleknek az arra irányuló erőfeszítéseit, hogy betöltsék saját szerepüket a fejlesztési stratégiák meghatározásában, a kormányok elszámoltatásában, valamint a múltbeli teljesítmények és a fejlesztési eredmények nyomon követésében és értékelésében; kitarat továbbá amellet, hogy a fejlesztés területi megközelítése lehetővé teszi a kedvezményezettek nagyobb felelősségvállalását;
8. felszólítja az EU-t, hogy tegyen eleget accrai kötelezettségvállalásainak, pénzügyi támogatást és kellő segítséget biztosítva a partnerkormányok részére annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a polgárok érdemi részvételét a civil társadalmi szervezetekben;
9. hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális hatóságok és azok hálózatai szerepet játszanak az európai fejlesztési politika hatásának növelésében; rámutat, hogy a kedvezményezett országok nemzeti parlamentjei vannak a legjobb helyzetben ahhoz, hogy még az adományozókkal folytatott politikai párbeszédet megelőzően a civil társadalommal konzultálva szerepüknek megfelelően kijelöljék az elsőbbséget élvező szektorokat, elkészítsék és elfogadják az országstratégiai dokumentumot és a többéves költségvetést, valamint nyomon kövessék a költségvetési előirányzatokat, hogy a parlamenti képviselők döntéshozatalban betöltött szerepe érvényre juthasson;
10. hangsúlyozza a hathatós fejlesztéspolitika és a kapacitásfejlesztés közötti szoros összefüggést; rámutat, hogy a kapacitásfejlesztésre integrált folyamatként kell tekinteni, amely javítja a polgárok, szervezetek, kormányok és társaságok arra irányuló képességét, hogy fenntartható fejlesztési stratégiákat dolgozzanak ki; hangsúlyozza, hogy a kapacitásfejlesztés olyan folyamat, amely a partnerországok részéről felelősségvállalást igényel, illetve amelyben politikai teret kell biztosítani a partnerországok részére;
11. rámutat, hogy a hathatós fejlesztési támogatás szempontjából feltétlenül szükséges a kapacitásfejlesztés támogatása nem csupán a költségvetési támogatási eszközön keresztül, hanem a technikai együttműködés keretében is; elismeri, hogy a partnerországok átalakulási folyamatokban való felelősségvállalása és e folyamatokkal való azonosulása az említett eszközök igénybevételével idővel fokozódhat;
12. hangsúlyozza, hogy a segély hatásának fokozására és a pénz jobb megtérülésére irányuló cél nem eredményezhet olyan kockázatkerülő fejlesztéspolitikát, amely kizárólag az „könnyű országokra” összpontosít; kitarat amellet, hogy uniós fejlesztési segély

elosztásakor továbbra is a szegénység felszámolását és a szükségleteket kell legfontosabb szempontként figyelembe venni, és hogy a kézzelfogható eredményekre összpontosítva javítani kell a segélyek hatékonyságát; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vizsgálják felül a finanszírozási eszközök hatókörét, a legszegényebb és legkiszolgáltatottabb országokra és a társadalom legszegényebb rétegeinek, különösen a társadalmi kirekesztés kockázatának fokozottan kitett rétegek, mint például a nők, a gyermekek, az idősek és a fogyatékkal élő személyek elérésére összpontosítsák a hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) kifizetését, mindeközben figyelembe véve az elért eredményeket és a segély hatását; kéri, hogy tervezzék meg a feltörekvő országok részére előirányzott hivatalos fejlesztési támogatások fokozatos megszüntetésének időszakát;

13. hangsúlyozza a legkevésbé fejlett országok és a közepes jövedelmű országok, különösen a feltörekvő adományozók fejlesztési szükségletei közötti különbségtétel szükségességét; emlékeztet arra, hogy a világ szegényeinek 72%-a a közepes jövedelmű országokban él, és ezért folytatni kell az együttműködést és a párbeszédet a tartósan fennálló szegénység és egyenlőtlenség kezelése érdekében; megismétli, hogy a közepes jövedelmű országokkal és a stratégiai partnerekkel folytatott, ODA-n kívüli együttműködést nem szabad a már egyébként is szűkös fejlesztési költségvetésből finanszírozni;
14. úgy véli, hogy az uniós fejlesztéspolitika célja, hogy felszámolják a fejlesztés előtt álló akadályokat, így a mezőgazdasági termékek dömpingjét, a jogtalan adósságterhet, a tőkekiáramlást és a tisztességtelen kereskedelmet, továbbá olyan nemzetközi környezetet teremtsenek, amely előmozdítja a szegénység elleni küzdelmet, biztosítja a tisztességes jövedelmet és megélhetést, valamint az alapvető emberi jogok – köztük a szociális és gazdasági jogok – tiszteletben tartását;
15. ismételten kiemeli az emberi jogok és a megkülönböztetésmentesség egyetemességének elvét, amelynek alapján fokozni kell az uniós fejlesztéspolitika hatásait;
16. hangsúlyozza, hogy az egyenlőtlenségek – ezen belül is a nemek közötti egyenlőtlenség – kezelése megerősíti a fejlesztéspolitikával kapcsolatos európai konszenzus keretében támogatott, emberi jogokon alapuló megközelítést, és a szegénység gyorsabb csökkentéséhez vezethet;
17. elismeri a fejlődés konfliktusok és katasztrófák miatti visszaesését, valamint a megelőzést célzó beruházások jelentőségét és költséghatékonyságát;
18. kéri a Bizottságot, hogy az érdekelt tagállamokkal együtt adjon esélyt az új innovatív segélyezési megközelítéseknek, amilyen például a teljesítés utáni kifizetés, a teljesítményalapú segély és az eredményalapú finanszírozás;
19. hangsúlyozza, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája kritikus jelentőséggel bír a hathatós fejlesztéspolitika megvalósítása és a millenniumi fejlesztési célok elérése szempontjából; felszólítja a Bizottságot, hogy világosan határozza meg a politikák fejlesztési célú koherenciájára vonatkozó, Szerződésben foglalt kötelezettség végrehajtásával kapcsolatos felelősségeket és legmagasabb szintű irányítást, és kéri, hogy a Bizottságnál, az Európai Külügyi Szolgálatnál (EKSZ) és az EU küldöttségeinél különítsenek el elégséges forrásokat erre a célra;

20. úgy véli, hogy a jelentős hatás garantálása érdekében az EU fejlesztéspolitikáján belül egy ösztönző alapú megközelítést kell követni, amely arra az elvre épül, hogy a jól teljesítő országok jutalmazása és a leginkább lemaradó országok támogatása révén erőteljesebb megkülönböztetést alkalmaznak;
21. kitart amellett, hogy a jólét megteremtésére, a tulajdonjogokra és a tőkekiáramlás csökkentésére irányuló célzott, innovatív finanszírozási mechanizmusokat a kedvezményezettek egyedi prioritásaival összhangban kellően figyelembe kell venni a helyi fejlesztési irányvonalak kialakításánál;

A pénzügyi kötelezettségvállalások teljesítése

22. ismételten hangot ad álláspontjának, miszerint teljesíteni kell azt a kollektív célkitűzést, hogy 2015-ig az Unió bruttó nemzeti jövedelmének (GNI) 0,7%-át ODA-ra fordítják; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy keressenek új forrásokat a fejlesztés finanszírozásához, amilyen például a globális szintű pénzügyi tranzakciós adó, a magánszféra általi finanszírozás és a piacorientált megoldások; ellenzi az ODA az OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága által elfogadott fogalommeghatározásának mindenfajta módosítását vagy szélesítését;
23. sürgeti a tagállamokat, hogy teljesítsék a fennálló pénzügyi kötelezettségvállalásaikat, beleértve azokat is, amelyeket a G8-ak Muskoka-kezdemenyezésének keretében tettek az anyák és gyermekek egészségére vonatkozóan;
24. kiemeli, hogy kiszámítható módon, a nemzeti tervekkel és prioritásokkal összhangban kell segínyt nyújtani, ugyanakkor olyan ösztönzőket kell biztosítani, amelyek az adományozó kormányok, a nem kormányzati szervezetek és a partnerországok részéről nagyobb átláthatóságot és elszámoltathatóságot eredményeznek;
25. úgy véli, hogy a Bizottság fejlesztési támogatásának hozzáadott értéke és a millenniumi fejlesztési célok megvalósításának közelgő határideje indokolttá teszi a következő többéves pénzügyi keret (TPK) időszakában az ODA-ra vonatkozó éves számadatok reálértékének jelentős emelését; hangsúlyozza, hogy az uniós költségvetésből összességében kifizetett európai támogatás részaránya nem csökkenhet, és a támogatásnak továbbra is a szegénységre kell összpontosítania;
26. emlékeztet arra, hogy a jövőbeni uniós fejlesztési együttműködési eszközök keretében nyújtandó segélyekre továbbra is az OECD Fejlesztési Támogatási Bizottsága által az ODA-val kapcsolatban meghatározott kritériumoknak kell vonatkoznuk;
27. fokozott erőfeszítéseket szorgalmaz Európában a fejlesztési tárgyú oktatás és tudatosságnövelés területén; hangsúlyozza, hogy ezt olyan eszköznek kell tekinteni, amely nemcsak arra szolgál, hogy növelje a fejlesztési kiadások nyilvánosság általi támogatottságát, hanem hogy Európában mindenki számára lehetővé tegye a globális fejlesztés szempontjainak megismerését; hangsúlyozza, hogy a lakosság tudatosságának javítása és a fejlődő országok helyzetével szemben tanúsított közöny csökkentése hozzájárulna az uniós fejlesztéspolitika előmozdításához;
28. megállapítja, hogy a lakosság tudatosságának növelése és a közöny csökkentése

érdekében erőfeszítéseket kell tenni a segélyek elköltésének átláthatóbbá tételére, a független értékelő tanulmányok terjesztésének előmozdítására, valamint szigorúbb szankciók alkalmazására azon szereplőkkel szemben, akikről kiderült, hogy jogszerűtlenül használták fel a fejlesztési segélyt;

A szegények érdekét szolgáló növekedés előmozdítása

29. elismeri, hogy a gazdasági növekedés a fejlődés elengedhetetlen motorja; hangsúlyozza azonban, hogy a növekedés csupán egy eszköz a sok közül, és a növekedés maximalizálása nem jelent maximális fejlődést; külön hangsúlyozza azonban, hogy a növekedés szegénység felszámolására gyakorolt hatása sokkal nagyobb lehetne, ha azzal párhuzamosan az egyenlőtlenséget is csökkentenék és az emberi jogokat tiszteletben tartanák; ezért kitart amellett, hogy az EU fejlesztési támogatásának a kifejezetten a szegényeknek és a társadalom peremére szorultaknak szóló intézkedések – mint például a mikrohitel és a mikrofinanszírozás, valamint az egyéb piaci megoldások – elfogadása révén a szegények érdekét szolgáló növekedés felé kell orientálódnia, elősegítve a nemzeti vagyontól való részesedésük növekedését, és lehetővé téve számukra, hogy a valóban mindenkire kiterjedő növekedés hajtóerejévé váljanak;
30. megjegyzi, hogy a kizárólag a gazdasági növekedésre épülő politikáról bebizonyosodott, hogy csak korlátozott mértékben képes felszámolni a szegénységet és előmozdítani a társadalmi kohéziót, ahogy azt a közelmúltbeli pénzügyi, éghajlati, energetikai és élelmiszerválság is bizonyította; támogatja a tisztességes kereskedelmen és társadalmi igazságosságon alapuló fenntartható fejlődést, amely a jelenlegi nemzedékek javát szolgálja anélkül, hogy veszélyeztetné a jövőbeni generációk erőforrásokhoz való hozzáférését;
31. hangsúlyozza, hogy a gazdasági növekedéssel kapcsolatos politikák nem járhatnak sikerrel a szociális és környezetvédelmi normákat elősegítő, valamint a szociális védelmi mechanizmusokat végrehajtó politikák nélkül;
32. hangsúlyozza, hogy az uniós politikáknak a gazdaság olyan területein kell megkönnyíteniük a növekedést, ahol a szegények gondoskodni tudnak megélhetésükről, így például a mezőgazdaságban, és nagyobb figyelmet kell fordítaniuk az informális ágazatra; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az olyan intézkedéseket részesítsék előnyben, amelyek biztonságossá teszik a földbirtoklást és megkönnyítik a szegények földhöz, piacokhoz, hitelhez és más pénzügyi szolgáltatásokhoz, valamint készségfejlesztéshez való hozzáférését anélkül, hogy tovább növelnék a meglévő egyenlőtlenségeket és megszilárdítanák az aszimmetrikus függőségi struktúrákat;
33. támogatja a fenntartható gazdasági növekedést elősegítő ipari és infrastruktúra-fejlesztés előmozdítására irányuló erőfeszítéseket, teljes mértékben tiszteletben tartva a szociális és környezetvédelmi normákat, megállapítja, hogy a növekedés fokozásának és az emberek szegénységből való kiemelésének leghatékonyabb módja, ha előmozdítják az ipari és piaci fejlődést;
34. rámutat arra, hogy az ipari fejlődés komoly erővel képes átformálni a nemzeti gazdaságokat, valamint a mezőgazdasági exporttól vagy a természeti erőforrások kitermelésétől eltérően – amelyek sokkhatásoknak teszik ki a gazdaságokat – nagy

valószínűséggel tágabb mozgásteret kínál a hosszú távú termelékenységnövekedéshez; ezért felszólítja a fejlődő országokat, hogy a kérdés kezelése érdekében dolgozzanak ki és hajtsanak végre iparosítási politikákat, különös figyelmet fordítva a termelés specializálódására és a kereskedelmi kapacitásépítésre;

35. hangsúlyozza, hogy az ipari növekedésnek energiahatékonynak lennie, hogy a GDP növekedéséhez a továbbiakban ne társuljon olajfüggőség és az üvegházhatású gázok kibocsátása; sürgeti az EU-t és a tagállamokat, hogy tegyenek meg mindent annak előmozdítása érdekében, hogy az energiahatékonsági technológiákat és legjobb gyakorlatokat átadják a fejlődő országoknak;
36. úgy véli, hogy a nagy volumenű, export- vagy infrastrukturális projektek finanszírozása – bár az vonzónak tűnhet a látható eredmények miatt – nem feltétlenül a legjobb stratégia ahhoz, hogy a lakosság szélesebb köre és a szegény, marginalizált közösségek számára előnyöket biztosítsanak;
37. szorgalmazza, hogy az EU és tagállamai támogassák módszeresebben a fejlődő országokban az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendjét, ösztönözve ezzel a jó minőségű munkahelyek létrehozását és az alapvető munkaügyi normák védelmét;;
38. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országok gazdasági diverzifikálásának és importfüggőségük csökkentésének a növekedést támogató politikák elsődleges céljai közé kell tartozniuk;
39. hangsúlyozza, hogy a támogatásokat és kölcsönöket elegyítő uniós mechanizmusok által támogatott beruházási projektek végrehajtását nyomon kell követni, valamint azokról a nemzetközileg elfogadott szociális és környezetvédelmi normák szempontjából hatástanulmányokat kell készíteni; kitarthat emellett, hogy a projektek kiválasztásával kapcsolatos döntéshozatali folyamatnak átláthatónak kell lennie, valamint biztosítani kell az EU stratégiai dokumentumaival, az országok felelősségvállalásának elvével és a segélyek felszabadítására irányuló uniós kötelezettségvállalással való összhangot;
40. kitarthat emellett, hogy az ilyen elegyítéseknek új finanszírozási eszközöket kell teremteniük ahelyett, hogy végül az ODA keretében nyújtott uniós támogatásokat kölcsönökkel helyettesítik;
41. hangsúlyozza, hogy a fejlesztéspolitika nem válhat igazán hatékonyvá, ha nem támogatják a megfelelő jogi keretrendszereket, különösen a tulajdonjogok és a szerződésjog területén;
42. kiemeli, hogy a nemek közötti egyenlőség támogatása elősegíti a nők termelékenységének kibontakoztatását, és ezáltal hozzájárul a fenntartható és a szegényebb lakosság érdekeit szem előtt tartó növekedéshez;

Humán fejlesztés

43. hangsúlyozza, hogy a szegénységet nem csak pénzben mérik, és tágabb értelemben azt jelenti, hogy az érintettek nem élhetnek alapvető jogaikkal, többek között az

élelmiszerhez, az oktatáshoz, az egészségügyi ellátáshoz vagy a véleménynyilvánítás szabadságához való joggal;

44. hangsúlyozza, hogy az alapvető szociális szolgáltatások biztosítása kritikus jelentőségű a szegények érdekét szolgáló növekedés és a millenniumi fejlesztési célok elérése szempontjából; szorgalmazza, hogy az összes uniós támogatás 20%-át az Egyesült Nemzetek által a millenniumi fejlesztési célok keretében (8. cél 8.2. mutatója: „Globális fejlesztési partnerség kialakítása”) meghatározott alapvető szociális szolgáltatásokra különítsék el, külön figyelemmel az elsődleges egészségügyi ellátáshoz, valamint az alap- és középfokú oktatáshoz való ingyenes és egyetemes hozzáférésre, tekintetbe véve az EU „Oktatást mindenkinek” elnevezésű kezdeményezéshez nyújtott támogatását és az EU globális egészségügyben vállalt szerepéről szóló, 2010. évi közleményt; újra megismétli, hogy külön figyelmet kell fordítani a kiszolgáltatott csoportokra és azokra, akik fokozottan ki vannak téve a társadalmi kirekesztés kockázatának, például a fogyatékkal élő személyekre;
45. kiemeli, hogy a lányok oktatása és a nemek közötti egyenlőség oktatás terén történő előmozdítása elengedhetetlen a fejlődéshez, és a nemek közötti egyenlőtlenségek kérdését mellőző szakpolitikák és fellépések elszalasztják a lényeges fejlődési lehetőségeket; kiemeli, hogy a lányok oktatása valamennyi fejlesztési beruházás közül az egyik legjövődélmezőbb terület, amely magánjellegű és társadalmi előnyökkel egyaránt szolgál, amelyek az egyénnél, a családoknál és általában véve a társadalomban jelennek meg, mivel csökken a nők termékenységi rátája, valamint az anyák, a csecsemők és a gyermekek halálozási rátája, nő a HIV/AIDS fertőzéssel szembeni védelem, növekszik a nők munkaerő-piaci részvételi aránya és jövedelme, valamint generációk közötti oktatási előnyök is jelentkeznek;
46. hangsúlyozza a pénzügyi hiányosságok áthidalásának jelentőségét az egészségügyi rendszerekben, amelyek olyan prioritások kiadáscsökkentéséből fakadnak, mint a szexuális és reprodukív egészségügyi ellátás, valamint hangsúlyozza a HIV/AIDS és egyéb betegségek elleni küzdelemmel kapcsolatos beruházások fontosságát;
47. emlékeztet arra, hogy gyermekekkel és fiatalokkal kapcsolatos beruházások fenntartható humán erőforrás-fejlesztést szolgáló, hosszú távú befektetést jelentenek;
48. üdvözli az ENSZ szociális védelmi minimumra vonatkozó kezdeményezését; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék a nemzeti szociális védelmi programok támogatását a fejlődő országokban, és hogy a kérdéskört illetően dolgozzanak ki átfogó politikai keretrendszert, amely kiterjed a nemek közötti egyenlőséggel és a nők szerepének erősítésével kapcsolatos szempontokra is;
49. üdvözölné az EU arra irányuló erőfeszítéseit, hogy módszeresebben foglalkozzon a bevándorlási és menekültügyi politikájának külső dimenziója és a migrációval összefüggő egyéb szakpolitikák – pl. foglalkoztatás, oktatás, jogok és szociális védelem – közötti kapcsolattal;
50. úgy véli, hogy az adóbevételek elengedhetetlenek a fejlődő országok számára ahhoz, hogy kielégíthessék polgáraik alapvető szükségleteit, kevésbé függjenek a külföldi segélyektől és előmozdítsák a demokratikus elszámoltathatóságot; megismétli azt az

álláspontját, hogy az EU-nak támogatnia kell a partnerországokat az igazságos, átlátható és hatékony adórendszerek kialakításában, hogy előteremtsék a szociális védelemhez és a szegények érdekét szolgáló politikákhoz szükséges bevételeket, és nemzetközi szinten tovább kell dolgoznia a nagyobb pénzügyi átláthatóság megteremtésén, valamint annak biztosításán, hogy a partnerországok is részesüljenek az előnyökből; kiemeli, hogy az adózási politikával kapcsolatos legjobb gyakorlatok és információk cseréje döntő fontosságú az igazságos adórendszerek megteremtése szempontjából;

51. hangsúlyozza az emberi jogok önmagukban vett jelentőségét, és kiemeli, hogy az EU számos módon elősegítheti az emberi jogok tiszteletben tartását szolgáló kapacitásépítést;

A magánszektor bevonása

52. elismeri, hogy a magánszektor fejlesztése a fejlődő országokban kritikus jelentőségű a foglalkoztatási lehetőségek megteremtése, a szolgáltatások nyújtása és a vagyonteremtés fokozása szempontjából; emlékeztet arra, hogy a fejlődő országok munkahelyeinek 90%-a a magánszektorban van; hangsúlyozza, hogy az uniós fejlesztési támogatásnak a szegények érdekét szolgáló menetrenddel összhangban arra kell összpontosulnia, hogy a hazai vállalatokat finanszírozzák, növeljék a hazai tőkét, valamint a kis- közép- és mikrovállalkozások fejlődéséhez vezető környezet létrehozására és a formalizálódás előtt álló akadályok megszüntetésére, a tőkéhez és a megfizethető hitelekhez való hozzáférésre ösztönözze a kedvezményezett országokat, továbbá hangsúlyozza, hogy a szolgáltatások és a kapacitásépítés célcsoportját különösen a szegényebb vállalkozóknak kell alkotniuk;
53. újra megerősíti a társadalmi és ökológiai szempontból felelősségteljes magánszektornak a fenntartható fejlődés ütemének felgyorsításában játszott szerepét; felszólítja a Bizottságot, hogy mozdítsa elő és támogassa többek között az etikai és gazdasági elvekkel összhangban működő szociális gazdasági vállalkozásokat;
54. kiemeli, hogy fontos pontosan felmérni a magánszektor fokozott bevonásával járó lehetséges kockázatokat, és ezért a magánszektor projektjeinek támogatására vonatkozóan egyértelmű kritériumokat és ezzel párhuzamosan szigorú hatásvizsgálati mechanizmusokat kell meghatározni, amelyet annak biztosítása érdekében kell kialakítani, hogy a magánszektor beruházásai egyrészt az elfogadott nemzetközi fejlesztési célokkal összhangban fenntarthatóak legyenek, másrészt pedig ne vezessenek a feltételekhez kötött segélyekhez való visszatéréshez;
55. emlékeztet arra, hogy a közjavakkal, köztulajdonú infrastruktúrákkal és közszolgáltatásokkal kapcsolatos állami beruházások alapvető jelentőséggel bírnak a fenntartható fejlődés és az egyenlőtlenségek hatékony csökkentése szempontjából;
56. hangsúlyozza, hogy az EU által a fejlődő országokban finanszírozott, a magánszektor részvételével lebonyolított beruházási projekteknek meg kell felelniük a nemzetközi megállapodás szerinti környezetvédelmi, emberi jogi, szociális és átláthatósági normáknak, és összhangban kell lenniük a kedvezményezett országok fejlesztési terveivel; ellenzi a magánszervezetekkel folytatott minden olyan együttműködést, amely közvetlenül vagy közvetetten elősegítené az adókijátszás és az adóelkerülés bármely formáját; kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja felül átvilágítási mechanizmusait a nyersanyag-kitermelési projektek finanszírozását érintő döntéseknél;

57. meggyőződése, hogy a beruházás pozitív hatással van a növekedésre és a munkahelyteremtésre, nem csak az EU-ban, hanem a fejlődő országokban is; hangsúlyozza, hogy az iparosodott országok felelőssége, hogy fokozottan támogassák a hazai vállalatokat érintő beruházásokat és technológiaátadást annak érdekében, hogy a fejlődő országok feltörekvő gazdasági ágazataiban lehetővé váljon minőségi standardok, valamint a nemzetközi szociális és környezetvédelmi normák végrehajtása; hangsúlyozza a megerősített együttműködés szükségességét is, hogy segítsék a fejlődő országokat a külföldi beruházások kezelésével kapcsolatos intézményi és szabályozási kapacitásuk fejlesztésében;
58. felszólítja az EU-t, hogy ismerje el a fejlődő országok ahhoz való jogát, hogy szabályozzák a beruházásokat, hogy kedvezzenek a partnerországok fejlesztési stratégiáját támogató befektetőknek, valamint a regionális integráció előmozdítása érdekében kedvezményes elbánásban részesítsék a hazai és a regionális befektetőket;
59. felszólítja az EU-t, hogy teljesítse a kereskedelemsegélyezési stratégiához fűződő, fejlesztési segélyekre irányuló kötelezettségvállalásait, amelyek kifejezetten olyan projekteket céloznak, amelyek a fejlődő országokat hivatottak segíteni kereskedelmi készségeik fejlesztésében, az ellátási lánc javításában és végső soron a regionális és globális piacokon folytatott versenyben;
60. felszólítja a Bizottságot, hogy a konfliktusövezetektől származó ásványkincsekről szóló új amerikai törvényhez hasonló célkitűzéssel nyújtson be jogalkotási javaslatot, amely az ásványi anyagok fejlődő országokban, különösen Afrikában való – polgárháborúkat és konfliktusokat szító – illegális kitermelése elleni küzdelemre, valamint az EU piacára importált ásványi anyagok nyomon követhetőségének biztosítására irányul;
61. szorgalmazza, hogy vizsgálják meg és értékeljék azokat a köz- és magánszféra közötti partnerségeket (PPP), amelyek a magánszektort is bevonják a fejlesztésbe, és amelyeket a Bizottság is támogat, azzal a céllal, hogy e tapasztalatokból okulva mozdulhassanak el egy új politikai elképzelés irányába, amelynek keretében a közpénzeket használják a magánfinanszírozás növelésére;
62. hangsúlyozza, hogy a magánszektornak nyújtott támogatásnak kéz a kézben kell járnia a kedvezményezett országok nemzeti, regionális és helyi hatóságainak és parlamentjeinek nyújtott segítséggel, amely lehetővé teszi számukra a piacok hatékony szabályozását, az átláthatóság előmozdítását, a méltányos adópolitikák és a felelősségteljes kormányzás végrehajtását, valamint a korrupció elleni küzdelmet a vállalatokon és a nem kormányzati szervezeteken, valamint a kormányokon és hatóságokon belül egyaránt;

Éghajlatváltozás, energia és fenntartható fejlődés

63. üdvözlí azt a javaslatot, amely szerint a fejlesztési együttműködést a fenntartható, megújuló energiára kell összpontosítani; ismételten kijelenti, hogy az energiához való hozzáférés a millenniumi fejlesztési célok elérésének egyik előfeltétele; kitart amellett, hogy az EU által támogatott projektek esetében elsődleges célként kell szerepelnie a vízellátásnak és az energiához való hozzáférésnek a szegények számára, valamint a közszolgáltatások ellátásával, valamint a helyi fejlesztéssel kapcsolatban;

64. a fejlesztési prioritások és a környezetvédelmi megfontolások közelítése érdekében kiemelten támogatja a helyi és regionális szinten fenntartható energetikai megoldásokat, különösen a decentralizált energiatermelést;
65. felhívja a figyelmet a megújuló energiában (napenergia, szélenergia, geotermikus energia és biomassza), rejlő hatalmas lehetőségre számos fejlődő országban; felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy a fejlődő országokban hajtsanak végre a megújuló energiával kapcsolatos projekteket, és tegyék hozzáférhetővé a technológiát, a szaktudást és a beruházási lehetőségeket, mivel mindez döntő jelentőségű a gazdasági és társadalmi fejlődés szempontjából, csökkenti ezen országok fosszilis üzemanyagoktól való függőségét, és enyhíti az áringadozással szembeni kiszolgáltatottságukat;
66. annak biztosítására sürgeti az Európai Bizottságot, hogy az energiához való hozzáférés javítását célzó uniós ODA támogassa a helyi gazdasági fejlődést, a környezetbarát munkahelyek teremtését és a szegénység csökkentését, és azt ne kapcsolják össze az uniós vállalkozások támogatásával, illetve ne azok támogatására fordítsák; arra kéri Bizottságot, hogy a szegények energiához való hozzáféréseinek növelését szolgáló politikákat ne tévessze össze az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére irányuló uniós célok elérésével vagy saját energiabiztonsági szükségleteinek kielégítésével;
67. üdvözli a fejlődő országok kezdeményezéseit, miszerint az élelmiszer-ellátás biztosítása érdekében a bioüzemanyagok előállítására helyett inkább az élelmiszer-termelésbe fektetnek be;
68. megismétli, hogy a szükséges kibocsátáscsökkentés elérése érdekében a fejlődő országoknak kötelességük vezető szerepet vállalni az alacsony szén-dioxid-kibocsátású globális gazdaság kialakításában; arra ösztöni a tagállamokat, hogy járjanak élen a kibocsátáscsökkentésben, és egyúttal növeljék kibocsátáscsökkentési céljaikat; hangsúlyozza, hogy az EU határain belül még fontosabb csökkenteni a kibocsátást, mint a fejlődő országokban;
69. elismeri, hogy az éghajlatváltozás kezelése és a kulcsfontosságú fejlesztési célkitűzések megvalósítása egymást kölcsönösen támogató célok; hangsúlyozza az éghajlatváltozáshoz való ökoszisztéma-alapú alkalmazkodást, az éghajlatváltozás hatásainak mérséklését és a katasztrófakockázat csökkentését célzó intézkedések általános érvényesítésére irányuló módszeresebb erőfeszítések szükségességét, és ezért egy olyan holisztikus megközelítést szorgalmaz, amely minden fejlesztési programba és projektbe beépíti a környezeti szempontokat például a hulladékszállítással és az illegális fakitermeléssel kapcsolatos szabályozások javítása révén;
70. felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az éghajlatváltozásra visszavezethető migráció hatását, azaz egy olyan jelenségét, amely egyes becslések szerint 2050-ig 200 millió személyt készítet elvándorlásra, ahogy saját területükön egyre romlanak a körülmények; hangsúlyozza, hogy az Európai Uniónak a fejlesztési politikáján keresztül hozzá kell járulnia a segítségnyújtáshoz és a menekültek számának csökkentéséhez, a technológiákba, emberi erőforrásokba és pénzügyi támogatásba történő befektetés révén;
71. megismétli azt az álláspontját, hogy az általános érvényre juttatás nem válhatja ki azon új és pótlólagos források biztosítását, amelyekre az EU és más adományozók ígéretet

tettek a fejlődő országok éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos törekvéseire és alkalmazkodási igényeire vonatkozóan; hangsúlyozza, hogy e megközelítésnek az említett térségekben jelentkező egyedi problémák megoldása érdekében helyi és/vagy regionális szemléletmóddal kell rendelkeznie, emlékeztet, hogy az éghajlatváltozás finanszírozását – és általában a közjavakét – nem az ODA-ból kell megoldani, hanem az ODA-ra vonatkozó, a GNI 0,7%-át kitevő tagállami kötelezettségvállaláson túli új kötelezettségnek kell tekinteni;

72. hangsúlyozza a fenntartható városfejlesztés előmozdításának jelentőségét a nemzetközi menetrend részeként, valamint helyi, regionális és nemzeti szintű megvalósításának fontosságát, ami kedvező hatással lenne a világon – és különösen a fejlődő országokban – minden ember életminőségére;
73. megjegyzi, hogy a fenntartható fejlődés csak a kedvezményezett országok kapacitásépítésének előmozdításával és az alapvető infrastruktúrák javításával érhető el;
74. kéri, hogy az országstratégiai és a regionális stratégiai dokumentumokba foglalják bele – és hajtsák is végre – a biológiai sokféleségről szóló egyezmény 8. cikkének j) pontját, amely a fenntartható fejlődés egyik alappillére;
75. elismeri, hogy az erdőirtás és az uniós piacra irányuló fenntarthatatlan fabehozatal hozzájárult a természeti katasztrófákhoz és a szegény országok kiszolgáltatottságához, és ezért felszólítja az Európai Bizottságot és a Tanácsot, hogy új fejlesztéspolitikai stratégiájának keretében teljes körű tilalmat vezessen be az illegálisan kitermelt fa EU-n belüli forgalmazására;

Élelmezésbiztonság és mezőgazdaság

76. megismétli azt az álláspontját, hogy az EU-nak a fejlődő országokban az élelmezésbiztonság védelmére, valamint a fenntartható, helyi, kisüzemi és ökológiai mezőgazdasági termelés előmozdítására kell koncentrálnia fejlesztési támogatását; hangsúlyozza, hogy kiváltképp a kistermelők termelőeszközökhöz (föld, biztos földbirtoklási jogcím, vetőmagvak, képzés, hitel, tanácsadási szolgáltatások), feldolgozási és forgalmazási lehetőségekhez, valamint a helyi és határon túli piacokhoz való hozzáférését kell biztosítani;
77. az IAASTD-jelentéssel összhangban szorgalmazza a bio- és ökológiailag fenntartható gazdálkodásra való áttérés támogatását, amely egyrésztől figyelembe veszi a kisgazdaságokban szerzett tapasztalatokat, másrésztől hatékony eszközt jelent az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban;
78. hangsúlyozza a kifejezetten nőket célzó mezőgazdasági támogatás jelentőségét, mivel a kutatások szerint, ha megszűnének a mezőgazdaságban a nemek közötti egyenlőtlenségek, akkor a fejlődő országokban 2,5-4%-kal nőhetne a teljes mezőgazdasági teljesítmény, továbbá hogy a nők a jövedelem nagyobb részét költik gyermekeik élelmezésére, egészségére, ruházására és oktatására; szorgalmazza a nőkkel szembeni megkülönböztetés minden formájának megszüntetését, valamint azt, hogy a mezőgazdasági politikák és programok vegyék figyelembe a nemi szempontokat;

kiemeli, hogy a nőket egyenlő partnereknek kell tekinteni a mezőgazdasági fejlődést és az élelmezésbiztonságot szolgáló fenntartható fejlődésben;

79. kitart amellett, hogy az EU-nak kezelni kell az élelmiszer-ellátás bizonytalanságának alapvető okait, ideértve az élelmiszerhez való joggal kapcsolatos csekély elszámoltathatóságot, az élelmiszerárakkal való spekulációt és a földharácsolást; megismétli, hogy a közös agrárpolitika reformja kapcsán figyelembe kell venni a politikák fejlesztési célú koherenciájának erősítésére, a tisztességes versenyre, a fejlődő országok képességének és saját termelési tevékenységének támogatására vonatkozó, Szerződésben foglalt kötelezettséget; intézkedést kér a földharácsolás megszüntetése, a kistermelők és az őshonos termelők tulajdonjogainak biztosítása, valamint a vetőmag-monopóliumok és a speciális növényvédő szerektől való függés felszámolása érdekében;
80. megjegyzi, hogy a világ 2050-re várhatóan a 9 milliárd főt is meghaladó népességének élelmezésére mostantól a céldátumig 70%-kal kell majd növelni a mezőgazdaság teljesítményét, kevesebb föld, víz és növényvédőszer felhasználásával; megjegyzi, hogy a globális élelmezésbiztonság az egyik legsürgetőbb kérdés az Európai Unió számára, valamint azonnali és következetes fellépésre szólít fel az élelmezésbiztonság garantálása érdekében az uniós polgárok számára és globális szinten egyaránt;
81. kiemeli, hogy az élelmiszer-ellátás bizonytalanságának leküzdése annyit jelent, hogy a különféle ágazatokban számos intézkedést valósítanak meg, amilyen például a helyi természeti erőforrások kezelése, a termelés és a gyártás megszilárdítása, a képzés, a szakmai szervezetek strukturálása, biztonsági háló megteremtése a legkiszolgáltatottabbak részére, a táplálkozással kapcsolatos nevelés, valamint a mezőgazdaságon túlmutató vidéki munkalehetőségek diverzifikációja a vidéki családok jövedelmének növelése érdekében, akik az éhezés első áldozatai;
82. rámutat, hogy a fenntarthatóság fokozása érdekében a fejlődő országokban hatékonyabb mezőgazdasági termelési módszereket, köztük alacsony költségű technológiákat kell bevezetni, biztosítani kell a mezőgazdasági kutatást, valamint erősíteni kell a termelékenység és hatékonyság arányát;
83. felszólítja az EU-t és a fejlődő országokat, hogy a szegénység csökkentésének eszközeként a tulajdonjogok megerősítésével ösztönözzék a földtulajdonlást, valamint könnyítsék meg a mezőgazdasági termelők, a kisvállalkozások és a helyi közösségek hitelhez jutását;
84. mélységes aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a kormányok által támogatott külföldi befektetők, különösen Afrikában, újabban felvásárolják a mezőgazdasági földterületeket, ami veszélyeztetheti a helyi élelmezésbiztonságot, valamint előre nem látható és kiterjedt társadalmi nyugtalanságot válthat ki, amennyiben azt nem megfelelően kezelik;
85. kiemeli, hogy az uniós halászati partnerségi megállapodások segíthetnek a partnerországok halászati politikáinak megszilárdításában, és erősíthetik abbéli képességüket, hogy saját vizeiken garantálják a fenntartható halászatot, az ágazatban pedig a helyi foglalkoztatást;
86. hangsúlyozza, hogy a fejlesztéspolitika egyik sarkalatos szempontja a vízhez köthető

katasztrófák és betegségek elleni megfelelő védelem, valamint megfizethető áron a megfelelő mennyiségű és minőségű vízhez való hozzáférés biztosítása annak érdekében, hogy a létfontosságú ökoszisztémák fenntarthatóságának veszélyeztetése nélkül kielégítsék az élelmiszerhez és energiához kapcsolódó, illetve az egyéb olyan alapvető szükségleteket, amelyek elengedhetetlenek az egészséges és gyümölcsöző élethez;

Átláthatóság

87. a részben vagy teljes egészében az EU vagy a tagállamok által finanszírozott fejlesztési projektek átláthatóságának és nyilvánosság általi elfogadásának fokozása érdekében egy elektronikus adatbázis létrehozását szorgalmazza, amely információkkal szolgál a hivatalos fejlesztési támogatásról; úgy véli, hogy az adatbázisnak lehetővé kell tennie a felhasználók számára, hogy nyomon kövessék minden uniós adományozó és adott esetben az ENSZ ügynökségei által valamennyi kedvezményezett országban indított projektet és programot, valamint azt, hogy azokat kik finanszírozzák és mely szervezetek valósítják meg; úgy véli, hogy felhasználóbarátnak és az interneten keresztül mindenki számára hozzáférhetőnek kell lennie, továbbá rendelkeznie kell egy olyan funkcióval, amely előre meghatározott ismérvek (adományozó, DAC ágazat, helyszín, projektstátusz, finanszírozási mód és millenniumi fejlesztési célok) egész sora alapján megkönnyíti a konkrét információkra való rákeresést, az elemzésekhez pedig táblázatokkal és földrajzi térképekkel szolgál; megállapítja, hogy egy ilyen jellegű adatbázis az adományozók közötti fokozott koordináció és harmonizáció, valamint a kedvezményezett országok kormányaival való összhang megteremtése szempontjából is elengedhetetlen;
88. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

INDOKOLÁS

Bevezetés

Mára időszerűvé vált az uniós szintű, széles körű vita az uniós fejlesztéspolitika jövőjéről. Fontos, hogy mielőtt döntés születne a fejlesztési segély helyéről a soron következő többéves pénzügyi keretben¹, az EU meghatározza jövőképét, törekvéseit, célkitűzéseit és a megfelelő eszközöket. „Az EU fejlesztéspolitikája az inkluzív növekedés és a fenntartható fejlődés támogatására” című bizottsági zöld könyvben felvetett némely kérdést illetően a Parlament már kialakította álláspontját vagy jelenleg készít elő jelentéseket². Ezért az előadó ebben a munkadokumentumban azon elemekre összpontosít, amelyek irányváltást jeleznek, különösen a hathatós segélyre vonatkozó javaslatokra, az inkluzív növekedés fogalmára és a magánszektor bevonására. Így az uniós segélyezési politika jövőbeni formája és inkább a Bizottság, semmint a tagállamok szerepe áll majd a középpontban. A bizottsági javaslatok értékeléséhez rendelkezünk egy világos mércével, amely az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 208. cikke. Az uniós segélynek elsődleges célként a szegénység mérséklésére, hosszú távon pedig annak felszámolására kell irányulnia. A fejlesztési politikáról szóló európai konszenzus szintén meghatároz fontos közös értékeket, amilyenek például az emberi jogok és a demokrácia, valamint közös elveket, így például a felelősségvállalás és a partnerség elvét, amelyek változatlanul érvényesek.

1. Hathatós fejlesztéspolitika

Minőségi szempontok

Az uniós fejlesztéspolitika hathatósabbá tétele érdekében a Bizottság három kritériumot javasol az intervenciók megválasztására: (1) hozzáadott érték, (2) előzetes uniós összehangolás és (3) lehetséges kedvező hatás a reformokra és/vagy a finanszírozás más forrásaira nézve. A Parlament mindig is hatékonyabb koordinációt szorgalmazott, ezért az európai országstratégiai dokumentumok kidolgozására irányuló erőfeszítéseket csak támogatni lehet. A Parlamentnek ösztönöznie kell a Bizottságot minden arra irányuló törekvésében, hogy teljes mértékben betöltse a Lisszaboni Szerződésben (EMUSZ 210. cikk) rögzített koordinációs szerepét. A koordináció és a harmonizáció javításának a felelősségvállalás elvére kell összpontosítania. Az EFA uniós költségvetésbe történő beépítése fontos lépés lenne a különféle uniós segélyezési eszközök hatékonyabb koordinációjának irányába. Ez azonban nem vezethet a fejlesztési kiadások összességében vett csökkenéséhez

¹ „Az EU fejlesztéspolitikája az inkluzív növekedés és a fenntartható fejlődés támogatására” című bizottsági zöld könyv (COM(2010)0629 végleges) így a Bizottság által a külső fellépés 2013 utáni finanszírozása tárgyában elindított konzultációval összefüggésben vizsgálható.

² Lásd például a cancúni éghajlat-változási konferenciáról szóló, 2010. november 25-i európai parlamenti állásfoglalást (T7-2010/0442), valamint a Fejlesztési Bizottság (soron következő) jelentéseit az uniós költségvetési támogatás jövőjéről szóló zöld könyvről (2010/2300 (INI)), a fejlődő országok élelmezésbiztonsági kihívásainak kezeléséhez nyújtott segítség uniós szakpolitikai keretéről (2010/2100 (INI)), valamint az alábbi témában: adók és a fejlesztés – együttműködés a fejlődő országokkal a jó adóügyi kormányzás előmozdítása terén (2010/2102/(INI)). Gay Mitchell soron következő jelentése „a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló 1905/2006/EK rendelet: tanulságok és jövőbeli kilátások” (2009/2149/(INI)) tárgyában a fejlesztési együttműködési eszköz utódjával kapcsolatos konkrét parlamenti igényeket taglalja majd.

vagy a kiszámíthatóság megszűnéséhez az AKCS-országok számára.

A hathatóságra való törekvés nem eredményezhet olyan kockázatkerülő fejlesztéspolitikát, amely csak az „egyszerű országokra” koncentrál. A „legjobb hozzáadott érték és megtérülés” nem lehet az intervenciók kiválasztásának egyetlen mércéje, de továbbra is fontos kritériumként kell szerepelnie. Az uniós segélyezésben továbbra is a legszegényebb országokra kell összpontosítani, és a társadalom legszegényebb rétegeinek elérését kell középpontba állítani.

Ha valóban teljesülnének a segélyhatékonyságra és a politikák fejlesztési célú koherenciájára vonatkozó, már meglévő kötelezettségvállalások, az uniós segélyek jóval hathatósabbá válnának. Négy évvel a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódex közzététele után túlságosan kevés előrelépés történt az Európai Bizottság viszonylagos előnyével jellemezhető területek tisztázása és megerősítése terén. A párizsi nyilatkozatot és az accrai cselekvési menetrendet a programozási folyamat részévé kell tenni, az EU-nak és a tagállamoknak pedig továbbra is vezető szerepet kell vállalniuk a segélyhatékonysággal foglalkozó 2011. évi busani magas szintű konferencia előkészítésében. A kiszámíthatóság a segélyhatékonyság fontos tényezője. Az EU millenniumi fejlesztési célokról szóló szerződéseken alapuló megközelítése pozitív modell, amelyet tovább kell fejleszteni.

A zöld könyv felismeri a politikák fejlesztési célú koherenciájának jelentőségét a hathatós segélyezés, valamint az egyéb szakpolitikai területekről érkező negatív hatások elkerülése szempontjából, de nem taglalja az EKSZ létrehozásából adódó kihívásokat. Az intézményi architektúrájának biztosítania kell, hogy érvényesüljön a politikák fejlesztési célú koherenciájának Szerződésben foglalt kötelezettsége, és megmaradjon a fejlesztéspolitika megkülönböztetett jellege. E célból egy külön osztályt vagy szolgálatot lehetne létrehozni a fejlesztési biztos ellenőrzése alatt, kifejezetten a politikák fejlesztési célú koherenciájára vonatkozó horizontális hatáskörökkel nemcsak a Bizottság, hanem az EKSZ viszonylatában is.

A felelősségteljes kormányzás elengedhetetlen a pozitív fejlesztési hatáshoz, és az EU nagy tapasztalattal rendelkezik a politikai reformok saját segélyprogramjaival párhuzamosan történő támogatásában. E politika szempontjából fontos a kormányzás olyan megközelítése, amely hangsúlyt fektet az emberi jogokra, a demokráciára és a jogállamiságra, a korrupció elleni küzdelemre, valamint a parlamentek és a civil társadalom szerepére a kormányok elszámoltathatóságában és a fejlesztési eredmények értékelésében. Legfontosabb fogalomként a „demokratikus felelősségvállalást” kell kiemelni.

A tényleges segély mennyiségén keresztül elért hatás

A segély hathatósabbá tétele fontos ugyan, de nem szolgálhat ürügyként a segély mennyiségének csökkentésére. A szerződéses kötelezettségekkel, a nemzetközi kötelezettségvállalásokkal, az EU értékeivel és hosszú távú érdekeivel összhangban a szegénység felszámolásának továbbra is az EU külső fellépésének egyik legfontosabb célkitűzését kell képeznie. Azon közös cél 2015-ig történő eléréséhez, miszerint az uniós tagállamok GNI-jük 0,7%-át a hivatalos fejlesztési támogatásra (ODA) fordítják, az uniós

tagállamoknak politikailag kötelező erőre kell emelniük az ODA-ra vonatkozó kötelezettségvállalásaikat, és többéves cselekvési tervekben kell megállapodniuk, ahogy azt a Bizottság is javasolta.

Az uniós szintű segély jelentős hozzáadott értékkel jár, amint azt a fejlesztési segélyre vonatkozó európai konszenzus¹ is elismerte, és ezért nem szabad csökkenteni a teljes európai segélynek az EU költségvetésén keresztül biztosított hányadát. Ez indokolja a következő többéves pénzügyi keretben a fejlesztésre szánt keretösszegek reálértéken számított jelentős emelését. A polgárok igenis támogatják a fejlesztéspolitikát és az EU ebben betöltött szerepét: Nem szabad lebecsülnünk a szolidaritás értékének jelentőségét, különösen válság idején².

Ahhoz, hogy az uniós fejlesztési segély hatással lehessen a szegénység felszámolására, azt továbbra is szigorúan az OECD/DAC által meghatározott ODA-kritériumokhoz kell kötni. Az ODA-n kívüli együttműködés jelentősége nőhet a közepes jövedelmű országok esetében, de ez csak kiegészítő szerepet tölthet be a tulajdonképpeni fejlesztési segélyen túlmenően. Az EU szintjén ezt az együttműködést az átláthatóság biztosítása érdekében egy külön eszköz révén kell megvalósítani. Az ODA meghatározását pedig nem lehet kitágítani a 0,7%-os cél elérése érdekében; ez semmi más nem lenne, mint statisztikai trükk, és nem teremtene „új” forrásokat a fejlesztés számára.

2. Humán fejlesztés

A Parlament mindig is kitartott amellett, hogy az alapvető szociális szolgáltatásokhoz, különösen az egészségügyhez és az oktatáshoz való hozzáférésnek az uniós segély sarokkövének kell maradnia. Ezek az ágazatok elengedhetetlenek a millenniumi fejlesztési célok elérése és a fenntartható növekedés megkönnyítése szempontjából, és olyan területek, ahol a Bizottság különösen nagy tapasztalattal rendelkezik. Egy számszerű teljesítménymutatóra lesz szükség annak biztosításához, hogy a szociális ágazat ne kerüljön más, versengő prioritások szorongatásába: az EU-nak az összes támogatás legalább 20%-át az OECD meghatározása szerinti alapvető szociális szolgáltatásokra kell fordítania, külön figyelemmel az elsődleges egészségügyi ellátáshoz és az alapoktatáshoz való hozzáférésre. Ezenkívül a fejlesztés jogokon alapuló megközelítése jelentősen hozzájárulna az uniós segély hathatósabbá tételéhez ebben az ágazatban.

3. Inkluzív növekedés és szegénység

¹ A konszenzus szerint a hozzáadott érték a következőkből származik: az EU jelenléte világszerte, a segélyek kifizetésében szerzett szakértelme, a politikák fejlesztési célú koherenciájának előmozdításában és a koordináció elősegítésében játszott szerepe, a nagyszabású projektek során elért eredményei, a demokrácia, az emberi jogok, a felelősségteljes kormányzás és a nemzetközi jog tiszteletben tartásának támogatása, valamint a civil társadalomban és az észak és dél közötti szolidaritásban való részvétel előmozdításában betöltött szerepe, többek között a fejlesztéssel kapcsolatos oktatás révén. Ehhez hozzá kell még venni az EU nagy tapasztalatát a költségvetési támogatásban és a szociális szolgáltatások támogatásában, valamint a regionális integráció és együttműködés előmozdításában.

² Az „Európaiak, a fejlesztési segély és a millenniumi fejlesztési célok” című külön Eurobarométer-felmérés szerint (amelyet 2010 szeptemberében tettek közzé), az európaiak 89%-a igen fontosnak vagy meglehetősen fontosnak tartja a fejlesztési segélyt.

A zöld könyv központi eleme az uniós fejlesztéspolitika súlypontjának áthelyezése az inkluzív növekedés előmozdítására. A növekedés a fejlődés egyik fontos mozgatórugója, és örömdetes a befogadó jellegre helyezett hangsúly, akárcsak annak elismerése, hogy a növekedésnek eszközként kell szolgálnia a szegénység felszámolására. Az előadó azt a nézetet is osztja, hogy a fejlődő országok közötti különbségtétel rendkívül fontos, valamint hogy a regionális integráció és a dél–dél irányú kereskedelem megkönnyítése a növekedés fontos hajtóereje; e területeken az Európai Unió tapasztalatokkal és a szükséges eszközökkel egyaránt rendelkezik.

Ugyanakkor továbbra is súlyos aggályok állnak fenn az új politikai irány zöld könyvben foglalt ismertetését illetően. Először is a növekedés középpontba állítása – ami kvantitatív gazdasági intézkedéseket jelent – nem vezethet a szegénység pusztán gazdasági értelmezéséhez. A szegénység több dimenzióán átívelő fogalom, az emberek szociális szempontból megfelelő életszínvonalból való kirekesztését jelenti, és a nélkülözés tág körét (gazdasági, politikai, kulturális stb.) öleli fel, amelyet a fejlesztési politikákkal célba kell venni.

Másodsorban a zöld könyv nem foglalkozik kellőképpen azokkal a külső sokkhatásokkal, amelyek számos országban, különösen a Szubszaharai Afrikában befolyásolják a növekedést. Az előadó e tekintetben úgy véli, hogy az ipari fejlődésben komoly lehetőség rejlik a nemzetgazdaságok számára az átalakulásra, és szemben a mezőgazdasági kivittel vagy a természeti erőforrások kitermelésével – ami sokkhatásoknak teszi ki a gazdaságokat –, nagyobb valószínűséggel kínál tágabb teret a termelékenység hosszú távú növekedéséhez.

Végezetül, ami a legfontosabb: az inkluzív növekedés fogalommeghatározása továbbra is homályos, és nem eléggé világos, hogyan is biztosítható a „befogadó jelleg”. Jóllehet a zöld könyv megemlíti, hogy a nagyobb fokú egyenlőtlenség élesen mérsékli a szegénység csökkentésének ütemét és kimondottan negatívan hat a gazdasági növekedésre, ez nem tükröződik kellőképpen a javasolt intézkedésekben.

A Világbank szegénységgel és fejlesztéssel foglalkozó vezető közgazdászának¹ jól ismert empirikus megállapításai szerint a növekedés hétszer hatékonyabban csökkentette a szegénységet a fejlődő országokban, ha azzal párhuzamosan csökkent a jövedelmek egyenlőtlensége is, mint egyébként. Ugyanakkor megállapítható, hogy a szegénység mértékének csökkenése kedvező hatással van a későbbi növekedésre. Ez az elosztási kérdések kezelésének szükségessége mellett szól: az uniós segély lényegesen hathatósabb lesz, és eredményesebben fogják kezelni a szegénységet.

A Bizottságnak ezért a szegények érdekét szolgáló növekedést kell elősegítenie a viszonylagos megközelítés alapján, amely szerint a fejlesztési politikáknak és együttműködésnek kifejezetten a szegényekre kell összpontosítaniuk, hogy elősegítsék a növekedésből való nagyobb részesedésüket. Európa valójában az egyik legjobb példa arra a világon, hogy az elosztási kérdések jóléti államon (többek között költségvetési és szociális kiadási politikákon) keresztül történő kezelése hogyan vezetett fontos nyereségekhez mind a

¹ Ravallion, Martin, 2001. "Growth, Inequality and Poverty: Looking Beyond Averages" (Növekedés, egyenlőtlenség és szegénység: az átlagértékeken túl), World Development, Elsevier, 29(11). kötet, 1803–1815. o., november.

gazdasági, mind pedig a társadalmi fejlődés szempontjából. Ez a tapasztalat, amelyet európai szociális modellnek is neveznek, tényleges hozzáadott értéket képvisel, amelyet az EU fejlesztéspolitikájában eszközként fel lehetne használni. A szociális biztonsági rendszerek és igazságos adórendszerek kiépítésének támogatása, valamint az ILO tisztességes munkával kapcsolatos menetrendjének előmozdítása fontos intézkedések lennének ezzel a megközelítéssel összhangban.

4. A magánszektor bevonása

A növekedés előmozdítására irányuló stratégiája részeként a Bizottság javasolja a magánszektorból származó befektetések jobb kihasználását és a kis- és középvállalkozások (kkv-k) támogatását, többek között a támogatások és kölcsönök kombinálásával. A magánszektor létfontosságú a fenntartható fejlődéshez, de egyes esetekben a multinacionális vállalatok tevékenységei különféle körülmények miatt negatív következménnyel járnak a szegénységre, az emberi jogokra és a környezetre nézve.

Ezért fontos a lehetséges kockázatok felmérése és a magánszektorbeli projektek támogatására vonatkozó világos kritériumok meghatározása. Ezen túlmenően tisztázni kell, hogy mely magánszektorok – külföldi vagy belföldi, nyereségorientált vagy egyéb magánszektorok – kell támogatásban részesülnie a szűkös fejlesztési költségvetésekből.

A zöld könyv hangsúlyozza, hogy a beruházásnak „arra is kellene irányulnia, hogy az érintett országban a lakosság lehető legszélesebb köre számára biztosítson hasznot”. A legjobb lehetőségek kiválasztása érdekében egy előzetes szegénységi és szociális hatáselemzést (PSIA) kell végezni a szegénységre gyakorolt nagyobb hatás és a kedvező fejlesztési eredmények biztosítása céljából. A zöld könyv helyesen hangsúlyozza a kkv-k és a mikro-vállalkozások támogatásának szükségességét. A mikrofinanszírozás ezért fontos szerepet játszik, és különösen a hátrányos helyzetű csoportok, így például a kisebbségek, a kistermelők és a nők számára biztosítani kell ennek elérhetőségét. A szegények érdekét szolgáló növekedés eléréséhez a szegényeknek a növekedés előmozdítóiként is szerepet kell vállalniuk, nemcsak kedvezményezettként.

Az uniós megközelítést ezen túlmenően a következő elveknek kell vezérelniük:

- a belföldi vállalatok finanszírozására és a belföldi tőke kihasználására fektetett hangsúly
- a környezetvédelmi és szociális normák betartása
- a kormányok támogatása a piacok hatékony szabályozása és az igazságos adóztatás érdekében
- összhang a kedvezményezett országok fejlesztési terveivel
- nem adható támogatás olyan tevékenységekhez, amelyek lehetővé tennék, illetve közvetlenül vagy közvetetten elősegítenék az adókielkerülést bármely formáját
- az átláthatóság, a felelősségteljes kormányzás és a korrupció elleni küzdelem előmozdítása a kedvezményezett országokban
- a kölcsönökre fektetett új hangsúly nem érintheti hátrányosan a támogatások mértékét.

5. Éghajlatváltozás, energia és fenntartható fejlődés

Az éghajlatváltozás és a fejlesztés szorosan összefüggnek, az éghajlatváltozás és a szegénység

leküzdését célzó kezdeményezések pedig kölcsönösen kedvező hatással lehetnek egymásra. Időszerű és lényeges a Bizottság arra irányuló törekvése, hogy jobban érvényesítse az éghajlatváltozással és a katasztrófakockázat csökkentésével kapcsolatos szempontokat a fenntartható gazdasági fejlődés előmozdítása érdekében. Úgy tűnik, hogy mindeközéig alig értékelték módszeresen azon erőfeszítéseket, amelyek az alkalmazkodásnak és a katasztrófakockázat csökkentésének a fejlesztési együttműködésbe történő beépítésére irányultak. Ezért első lépésként fontos lenne értékelni, hogy megvalósult-e és milyen módon a Bizottságnak az a kinyilvánított szándéka, hogy általánosan érvényesítse az alkalmazkodást és a katasztrófakockázat csökkentését. Az éghajlatváltozás általános érvényesítése azonban nem válthatja ki azon új és pótlólagos források biztosítását, amelyekre az EU és más adományozók ígéretet tettek a fejlődő országok számára az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás céljából. A megújuló energia középpontba állítását üdvözölni kell, különösen ami a munkahelyteremtéssel és a fenntartható fejlődéssel való szinergiát illeti. Az EU-nak azonban biztosítani kell, hogy a szakpolitikák mindenekelőtt a szegények javát szolgálják, és hogy az energiához való hozzáférés javítása a helyi gazdasági fejlődést támogatja.

6. Élelmezésbiztonság és mezőgazdaság

A zöld könyv elismeri, hogy az élelmezésbiztonság és a mezőgazdaság a fejlődés és a növekedés katalizátorai, és a fenntartható, kisüzemi termelést helyezi előtérbe. Sajnálatos módon azonban nem foglalkozik az élelmiszer-ellátás fejlődő országokban fennálló bizonytalanságának alapvető okaival. A mezőgazdaság és az élelmezésbiztonság kérdéskörével nem szabadna elszigetelten foglalkozni, mivel az élelmiszer-ellátás bizonytalanságára nagymértékben kihatnak egyéb külső tényezők is (pl. élelmiszerspekuláció, földharásolás stb.). A mezőgazdasági termelés értékláncon alapuló megközelítése fontos, de megköveteli számos előfeltétel teljesülését, amilyen például a termelőeszközökhöz (föld, hitel, tanácsadási szolgáltatások) való hozzáférés, a feldolgozási és forgalmazási lehetőségek, valamint a helyi és határon túli piacokhoz való hozzáférés. Meg kell teremteni a kistermelők mezőgazdasági értékláncokba és piacokba történő méltányosabb és fenntarthatóbb integrációjának feltételeit is. A növekedésnek környezetvédelmi szempontból fenntarthatónak kell lennie, tiszteletben kell tartania a biológiai sokféleséget, és meg kell akadályoznia a termőföld aggasztó állapotromlását. Az EU-nak ezért elő kell mozdítania az agroökológiai és az alacsony külső ráfordításokat (LEI) igénylő gyakorlatokat. A jövőbeni földrajzi programokban megfelelő finanszírozást kell szánni a mezőgazdaságra. A mezőgazdaságra fordított ODA-kiadások az 1980-as években mért 17%-ról mára 5%-ra estek vissza, és az adományozók sok éve mellőzik ezt az ágazatot. Az előadó úgy véli, hogy a halászati partnerségi megállapodások segíthetnek a partnerországok halászati politikáinak megszilárdításában, és erősíthetik abbéli képességüket, hogy saját vizeiken garantálják a fenntartható halászatot, az ágazatban pedig a helyi foglalkoztatást.

Összegzés

A Bizottság bejelentette, hogy a korszerűsített uniós fejlesztéspolitikáról szóló soron következő közleménye tartalmazza majd többek között annak megfontolását, hogy időszerű-e a fejlesztési politikáról szóló európai konszenzus felülvizsgálata. Hangsúlyozni kell, hogy a konszenzus egy közös dokumentum, amelyet hivatalosan a három fő intézmény írt alá. Ezért

el kell kerülni az „egyoldalú” kezdeményezéseket. Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a konszenzust felül kell vizsgálni, akkor hivatalos konzultációt kell indítani a másik két intézménnyel. A konszenzus felülvizsgálatára vonatkozó döntést a 2005. decemberi hatálybalépése óta megvalósult működésének mélyreható elemzésére kell alapozni.

A korszerű európai fejlesztéspolitikának szüksége van az európai polgárok megértésére és bevonására, ami folyamatos erőfeszítést igényel majd a fejlesztéssel kapcsolatos oktatás és tudatosságnövelés terén, az emberi jogok, a demokrácia, a tolerancia, a társadalmi felelősség és a nemek közötti egyenlőség értékei alapján. Európában minden egyén számára lehetővé kell tenni, hogy megismerje a globális fejlesztés szempontjait, valamint ezek helyi és személyes jelentőségét, ami számottevően hozzájárul majd a fejlesztési együttműködés lakossági támogatottságának növeléséhez.

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	25.5.2011
A zárószavazás eredménye	+ : 19 - : 4 0 : 4
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Thijs Berman, Michael Cashman, Corina Crețu, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Patrice Tirolien, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Kriton Arsenis, Santiago Fisas Ayxela, Isabella Lövin, Emma McClarkin, Csaba Öry, Cristian Dan Preda, Judith Sargentini, Åsa Westlund